

příhláška Marie V-ové ze zákona bezvýjimečně byla právoplatně na soud přijata a pozůstalost podle ní odevzdána a při novém projednání v důsledku zrušovacího usnesení táž dědička přihlásila se ze zákona výmínečně s dobrodiním inventáře, čímž postavení pozůstalostních věřitelů značně by se stížilo co do dobytnosti jich nároků. V první řadě interesován jest pozůstalostní věřitel spořitelní a záložní spolek v B., který proto také jest oprávněn k této stížnosti proto, ano mu doručeno usnesení o svolání pozůstalostních věřitelů ze dne 22. ledna 1931, proti kterému stížnost tato směřuje. Jest to první usnesení pozůstalostního soudu, které mu v této pozůstalostní věci po zrušovacím usnesení téhož soudu ze dne 30. října 1930 bylo dodáno soudem kromě úředního vysvědčení ze dne 20. listopadu 1930, kteréž však není rozhodnutím soudním, proti němuž bylo by lze použiti stížnosti, neboť šlo jen o potvrzení bez vlastního rozhodnutí soudu. Teprve doručením napadeného usnesení o svolání věřitelů nastala pro stěžovatele možnost domáhati se nápravy rekurem. Jak již shora uvedeno, bylo pozůstalostní řízení doručením odevzdací listiny skončeno, a to již právoplatně. Celé další řízení, počínajíc usnesením ze dne 30. ledna 1930, kterým původní projednání pozůstalosti bylo zrušeno až po napadené usnesení o svolání věřitelů pozůstalostních ze dne 22. ledna 1931, jest protizákonné, tudíž zmatečné a bylo je i s napadeným usnesením zrušiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelka se ani nepokouší vyvrátiti důvody, z nichž rekursní soud správně zrušil obnovené pozůstalostní řízení jako protizákonné. Odevzdáním pozůstalosti bylo, jak nařizuje § 174 nesp. říz. a jak bylo při jednání dne 25. července 1930 také protokolováno, projednávání pozůstalosti skončeno. Bezvýjimečná dědičná přihláška stěžovatelky nemohla a nemůže býti podle § 806 obč. zák. platně ani odvolána, ani změněna. Tvzení, že ani stěžovatelka ani její plnomocník nebyli poučeni o rozdílu mezi výmínečnou a bezvýmínečnou dědičnou přihláškou, jest v rozporu s protokolem ze dne 25. července 1930, jež plnomocník stěžovatelky podepsal. Než, i kdyby bylo pravdivé, nečinilo by to dědičnou přihlášku neplatnou a projednání pozůstalosti zmatečným, nehledíc ani k tomu, že případná zmatečnost byla by tím, že odevzdací listina vešla v moc práva, zhojena.

Čís. 10956.

Prozatímní opatření.

K požadování náhrady odpůrcem stačí, že prozatímní opatření bylo povoleno, nevyžaduje se, by bylo i provedeno. Odpůrci jest nahraditi i útraty, jež mu vzešly prozatímním opatřením. Lhostejno, že odpůrci bylo usnesení povolující prozatímní opatření doručeno jen omylem před výkonem prozatímního opatření, nikoli teprve při jeho výkonu.

(Rozh. ze dne 5. září 1931, R I 522/31.)

Soud první stolice zamítl návrh Vojtěcha V-a na náhradu útrat právního zastoupení podle § 394 ex. ř. proti Antonínu V-ovi. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, v jednání pokračoval. Důvody: Ze spisů jest zřejmo, že prozatímní opatření bylo navrhovatelé Antonínu V-ovi povoleno usnesením ze dne 11. července 1930 a za výkon byl dožádán okresní soud ve V., jenž usnesením ze dne 28. července 1930 žádosti Vojtěcha V-a o odklad výkonu vyhověl, a že nárok ohroženou stranou tvrzený, pro který bylo zatímní opatření povoleno, byl právoplatně odepřen. Má tudíž podle § 394 ex. ř. strana, k jejímuž návrhu bylo povoleno zatímní opatření, dáti odpůrci náhradu za všechny majetkové újmy, které mu byly způsobeny zatímním opatřením. Újmou tou jsou i útraty požadované odpůrcem, poněvadž vznikly následkem prozatímního opatření v tomto řízení. Že ke skutečnému výkonu zatímního opatření v projednávaném případě nedošlo, jest nerozhodné, neboť, nebýti návrhu odpůrce, muselo by k výkonu dojít a útraty bráněním se odpůrce proti výkonu prozatímního opatření byly tudíž nutné, a, ano došlo k právoplatnému odepření nároku, jsou majetkovou újmou. Podle toho měl první soudce o náhradních nárocích podle § 394 ex. ř. jednati a nikoliv přímo návrh zamítnouti, poněvadž jest tu předpoklad požadování náhrady.

Nevyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávněnost, neboť napadené usnesení rekursního soudu odpovídá i stavu věci i zákonu a vývody stěžovatelovy nejsou s to, by správné důvody rekursního soudu vyvrátily neb oslabily. V § 394 ex. ř. jest ustanoveno, že má strana, k jejímuž návrhu bylo povoleno zatímní opatření, dáti odpůrci náhradu za všechny majetkové újmy, které mu byly způsobeny zatímním opatřením. Stačí tudíž, bylo-li zatímní opatření povoleno, nevyžaduje se, by bylo i provedeno. Správně uznal rekursní soud, že újmou tou jsou i útraty požadované odpůrcem, poněvadž vznikly prozatímním opatřením v tomto řízení a nahraditi jest podle zákona všechny majetkové újmy (srov. také t. zv. odpovědi k § 394 ex. ř.). Pro posouzení otázky, zda přísluší odpůrci náhrada podle § 394 ex. ř., jest nerozhodné, zda mu bylo usnesení o zatímním opatření doručeno jen omylem krajského soudu v Ch. před výkonem zatímního opatření, nikoli teprve při výkonu, nerozhodný jest i názor stěžovatelův o příslušnosti okresního soudu ve V. k rozhodnutí o odkladu prozatímního opatření.

Čís. 10957.

Pro povolení exekuce nuceným zřízením zástavního práva jest lhostejno, že na jmění dlužníka byl v den povolení exekuce vyhlášen úpadek, jen když žádost o povolení exekuce došla k soudu před tímto dnem.

(Rozh. ze dne 5. září 1931, R I 534/31.)